

määritud. Nuid oli puu veikeste waemajate võterastest eest varjatud, sest kõik ülesmineku kohad oli neile kinni pandud. Oh kuidas see uus ápardus neid kihama panni. Kus kaks tükki västastikku juhtusid, seal aeti hooliga juttu, liigutati sarva, jooksti jälle edasi tagasi ja peeti nõuu. Viimaks tuli ometi selle kihaja hulgale korraline lugu kätte, ta taganes tagasi ja tükil ajal ei olnud mitte üht ainust sipelgast oma endisel teel näha. Aga juba teisel päeval nähti tervet väehulka teele alustamad, just otse kuuse poole. Paksum trappis läksid nad nagu üks priitahtlikute hulke fulgeste kuuse tüwi mõõda ülesse. Tõrwa võru ääre joudes, kargasid esimesed, põgenemise asemel, surmast hoolimata, pehme muusta tõrwa sisse. Nende üle läks ka teine rida surma, siis kolmas ja neljas, kuni kõigas pruun sild furnu kehadest üle tõrwa võru viis. Sealt läks nuid ülejäänud sipelgate rong võidurõõmuga üle, kes seisvaadi kuuuse peal jälle endisel viisil töötamad; sest keslegil ei olnud nii halastamata sündant, et oleks

võinud selle väikeste wahwa rahvakesele veel kolmat ápardust malmistada. Ja kui see kuusk veel seisab ja sipelgad mitte sealt kadunud ei ole, siis käiwad praegu veel selle sugu lapse-lapseid seda suurt puud mõõda ülesse ja alla.

Muumia nisu.

Üks mahaasjade-uuriija leidis Egiptuse haudades, muumia puusärgi tõrwest, veikese kausi nisuteradega. Nagu arudlaseks kintustuseks tõi ta ühe sõbrale viis niisugust tera. Sõber piisti need viis tero, mis 3000 aastat hauudas olnud, ühe lillepoti sisse, et näha saaks, kas Neil mitte idanemise jõuudu poleks. Ja waata, lühikese ajaga tõuust ilusad haljad orased üles, nagu minewaaastase teradest. Viiest terast sai ta 1200 tera. Neid külmaš ta jälle uueste ja sai palju suuremat saaki.
